

Ž 37,1 Davidův. Nevzrušuj se kvůli zlovolníkům, nezávid' těm, kdo jednají podle.

2 **Uvadají rychle jako tráva, jak zelené býlí zvadnou.**

3 Doufej v Hospodina, konej dobro, v zemi přebývej a zachovávej věrnost.

4 Hledej blaho v Hospodinu, dá ti vše, oč požádá tvé srdce.

Ž 103,14 On ví, že jsme jen stvoření, pamatuje, že jsme prach.

15 **Člověk, jehož dny jsou jako tráva, rozkvétá jak polní kvítí;**

16 sotva ho ovane vítr, už tu není, už se neobjeví na svém místě.

17-18 Avšak Hospodinovo milosrdenství je od věků na věky s těmi, kteří se ho bojí, jeho spravedlnost i se syny synů, s těmi, kteří dodržují jeho smlouvu, kteří pamatují na jeho ustanovení a plní je.

Iz 40,6 Hlas toho, jenž praví: "Volej!" I otázal se: "Co mám volat?" **"Všechno tvorstvo je tráva a všechna jeho spolehlivost jak polní kvítí.**

7 **Tráva usychá, květ vadne, zavane-li na něj vítr Hospodinův. Věru, lid je pouhá tráva.**

8 **Tráva usychá, květ vadne, ale slovo Boha našeho je stále navěky."**

1P 1,24 **Neboť 'všichni lidé jako tráva a všechna jejich krása jako květ trávy. Uschne tráva, květ opadne, ale slovo Hospodinovo zůstává na věky'**

Parafráze

24 Je totiž pravda, že každý člověk je jako tráva, která zežloutne a uschne, a všechna jeho velikost je jako květ, který opadá.

25 Ale Boží slovo zůstane věčně - je to slovo radostné zvěsti, které vám bylo kázáno.

Ž 103,14 On ví, že jsme jen stvoření, pamatuje, že jsme prach.

Ž 103,15 **Člověk, jehož dny jsou jako tráva, rozkvétá jak polní kvítí;**

16 sotva ho ovane vítr, už tu není, už se neobjeví na svém místě.

17-18 Avšak Hospodinovo milosrdenství je od věků na věky s těmi, kteří se ho bojí, jeho spravedlnost i se syny synů, s těmi, kteří dodržují jeho smlouvu, kteří pamatují na jeho ustanovení a plní je.

Vládní letadlo Tupolev 154 (včera, v sobotu 10.4.2010) několik minut před devátou hodinou ranní při přistávání na vojenském letišti Severnyj u Smolenska zavadilo o stromy a rozlomilo se na několik kusů, které začaly hořet. Přistání ztěžovala hustá mlha, viditelnost byla údajně pouze 150 až 300 metrů.

Podle listu Gazeta Wyborcza bylo na palubě 96 lidí, z toho 88 cestujících a 8 členů posádky.

"Už podruhé v historii přišla země o část své elity," uvedl bývalý polský prezident Lech Walesa v narážce na důvod, proč Kaczynski s doprovodem letěli na pietní akci do Ruska. V Katyni nedaleko Smolenska v roce 1940 sovětská tajná policie NKVD popravila přes dvacet tisíc polských důstojníků a představitelů inteligence.

V letadle cestovala kromě prezidenta a jeho manželky řada polských politiků včetně guvernéra centrální banky, vicemarášlka Sejmu nebo šéfa Institutu národní paměti. Podle listu Gazeta Wyborcza přišlo Polsko takřka o celé vojenské velení.

Prokletá Katyň - říkají nyní Poláci. Pád letadla, při němž zemřel polský prezident Kaczynski, je ještě ponurejší v historických souvislostech. Poblíž Katyně umírali významní Poláci už jednou.

Asi každého z nás se tato tragedie dotkla. Mne o to víc, že mám Polskou zemi rád, a přijal jsem od Poláků mnoho požehnaní. K výzvě: modlete se za Polsko se můžeme teď připojit...

Jeden z redaktorů „idnes.cz“ napsal, že lidé jsou zaskočeni touto událostí mimo jiné proto, že v jejich podvědomí je přesvědčení, že hlavě státu, či vysoce postaveným lidem, se takováto věc stát nemůže. Jako by Tito lidé byli nesmrtelní...

Jak výstižné je slovo Bible, které se opakuje na několika místech:

Ž 103,14 On ví, že jsme jen stvoření, pamatuje, že jsme prach.

Ž 103,15 **Člověk, jehož dny jsou jako tráva, rozkvétá jak polní kvítí;**

16 sotva ho ovane vítr, už tu není, už se neobjeví na svém místě.

Do kontrastu s pomíjivostí člověka dává Bible dvě věci, které jsou stabilní a o které se v životě můžeme opřít: Hospodinovo milosrdenství, které se nemění (*Žalm 103,14-18*)
Boží slovo, které je stálé na věky. (*Iz.40,6-8 a 1.Petrova 1,24*)

Mottem dnešního kázání je výrok krále Davida:

Ž 103,15 Člověk, jehož dny jsou jako tráva, rozkvétá jak polní kvítí; sotva ho ovane vítr, už tu není, už se neobjeví na svém místě.

Život člověka je přirovnán k travě. Teď po zimě se začíná objevovat. Pokryje naše zahrádky, louky, pastviny, městské trávníky i fotbalová hřiště. Podle toho, jaké je počasí buď usychá a nebo roste tak rychle, že ji nestačíme sekat.

Fotbalové stadiony, ale často i trávníky na našich zahrádkách jsou zelené plochy bez květů. V přírodě to ale tak není. Na každé louce spolu s trávou roste nepřeberná spousta polních květů. Sedmikrásky, pampelišky, vlčí máky, pomněnky, kopretiny, blatouchy, psárka luční, ale třeba i bodláky...

Nádherný pohled!

Některé kvetou po celý rok, jiné jen na chvíli, některé mají květy pevné u jiných jen zafouká slabá vítr a jejich lístky, nebo semínka letí do celého světa. Byly tu, ale vítr je odvál. Už tu nejsou... už se neobjeví na svém místě. Přijdete za dva týdny, abyste se pokochali krásou rozkvetlé louky, ale jste zklamáni. Nádherna rozsetých barevných kvítků uprostřed zeleného moře je pryč. Ovál je vítr...

Člověk, jehož dny jsou jako tráva, rozkvétá jak polní kvítí; sotva ho ovane vítr, už tu není, už se neobjeví na svém místě.

Stejně je to s lidským životem, říká Bible. Rozkvetete, ale za chvíli jeho kvítky zmizí. Někdo kvete 90 let, jiný 70, 40, 20... ale o každém z těch, kteří již zemřeli platí: „už tu není“...

A o každém z nás platí: „jednou tu nebudu“

Díky Bohu má ale náš život ještě jiný rozměr: rozměr věčnosti. Náš život končí smrtí, ale Pán Ježíš porazil tohoto největšího nepřítele, zvítězil nad smrtí, když slavně vstal z mrtvých, a připravil pro nás věčný život. Ovane nás vítr smrti, naše tělo (mnohdy zesláblé a vyčerpané životem) ukončí svou pouť, ale Bůh nám dá nové tělo kterým spolu s Ním budeme trávit věčnost.

1K 15,51-57 Hle, odhalím vám tajemství: Ne všichni zemřeme, ale všichni budeme proměněni, naráz, v okamžiku, až se naposled ozve polnice. Až zazní, mrtví budou vzkříšeni k nepomíjitelnosti a my živí proměněni. Pomíjitelné tělo musí totiž obléci nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost. A když pomíjitelné obleče nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost, pak se naplní, co je psáno: 'Smrt je pohlcena, Bůh zvítězil! Kde je, smrti, tvé vítězství? Kde je, smrti, tvá zbraň?' Zbraní smrti je hřích a hřích má svou moc ze zákona. Chvála buď Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista!

1Te 4,15-17 Toto vám říkáme podle slova Páně: My živí, kteří se dočkáme příchodu Páně, zesnulé nepředejdeme. Zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe, a ti, kdo zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve; potom my živí, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích vzhůru vstříc Pánu. A pak už navždy budeme s Pánem.

Ale David v našem oddílu mluví ještě o jedné věci, o které bych chtěl s Vámi dnes přemýšlet.

Žalm 103,15 Člověk, jehož dny jsou jako tráva, rozkvétá jak polní kvítí;

Někdy slyším lidi, kteří říkají: život je jen samé trápení. Ano, v životě prožíváme mnoho trápení, bolesti a nesnází. Ale také v životě prožíváme nádherné, požehnané chvíle.

Když Bůh stvořil člověka, nebylo v jeho plánu, aby člověk prožíval na zemi trápení. Postavil ho do překrásného, dokonalého ráje, mohl si užívat života, mohl jíst ze stromu života, mohl mít ničím nenarušený vztah se svým Stvořitelem.

Až do toho okamžiku, kdy zhřešil. V tu chvíli vstoupilo do jeho života utrpení. Země začala rodit bodláčí, vztahy s druhými lidmi se začaly komplikovat, a vztah s Bohem se vytratil. Bible mluví o tom, že celé zem sténá, pláče, trpí následkem lidského hříchu. Ale hovoří také o tom, že celé stvoření vyhlídí a čeká den, kdy se zjeví sláva Božích Synů. (Řím. 8,19-22) Kdy přijde Pán Ježíš.

V této době žijeme. Uprostřed světa pokaženého naším hříchem. Důsledky hříchu denně prožíváme a musíme je nést. Ale zároveň máme Pána Ježíše, který je s námi, a který nám slíbil, že nás tímto životem vítězně provede. Nemusíme žít ve strachu z toho, co přijde, ale můžeme jít životem s důvěrou v toho, který nás miluje, stará se o nás a slíbil, že nás nikdy neopustí.

Žijeme s vědomím, že naše dny jsou jako tráva, ale je dobré abychom také žili s vědomím, že i tráva kvete... Že to, co zdobí louku tohoto světa jsou krásné květy polních rostlin. A jestliže nás Bůh v této době a na toto místa zasadil, tak je dobré, abychom k jeho slávě krásně kvetly. Bez ohledu na to, kdy zafouká vítr, bez ohledu na to, co je roste kolem nás.

Člověk rozkvétá jako polní kvítí...

1. Nezáleží na tom, jak dlouhý život prožijeme, ale jak ho prožijeme

Můžeme růst na louce od jara do zimy, ale jestliže nevykveteme, čím louku obohatíme?

Bible hovoří o lidech a i když udává jejich věk, hodnotí je především z pohledu užitečnosti jejich života. Ve SZ používá Bible speciální termín „*stár a sytý dnů*“. Je použitý u osob, kteří možná svým věkem nepředstihli ostatní, ale jejich život byl naplněný. Když se na smrtelné posteli ohlédli zpátky na svůj život, mohli si říci: nežil jsem zbytečně. Můj život byl naplněn. Díky Bohu a teď smím jít domů.

Jejich květ na louce krásně vykvetl. Přispěl k slávě Boží.

Byli to lidé, kteří neměli život snadný (např. Abraham, nebo Jób), ale byl to život naplněný. Jejich kvítek uprostřed louky zářil, kdo se na něj podíval, prožil okamžik potěšení, ale také úctu ke Stvořiteli, který tak nádherný kvítek stvořil.

Určitě znáte lidi, jejichž život byl kratší, než život ostatních a přesto na ty druhé se zapomnělo, ale oni zůstali zapsáni ve vašem srdci.

Vzpomínka na ně Vás zahřeje a řeknete si, takový život bych chtěl prožít.

Oswlad Chambers, jehož často citujeme, zemřel ve věku 43 let – velice mladý, ale jeho kvítek do dnešního dne září. Vzpomínám na faráře ČCE, Cyril Horák, který zemřel ve věku šedesáti let, vzácný Boží muž. Můj dědeček Karel Kolman (zemřel ve věku 70ti let. (Nebo Jiří Orten, básník 22 let...)

Jiný, dosud žijící vzácný Boží muž Billy Graham (*1918) má již devadesát dva let, a stále jeho kvítek ukazuje na Ježíše!

Nejde o to, jak dlouho žijeme, ale jakou má náš život kvalitu. Jestli jen přežíváme, živoříme, čekáme na smrt... a nebo jestli využijeme každý den života, který nám Bůh dal.

Nejde také o to, co o našem kvítku řeknou lidé, ale co o něm řekne Bůh! Protože jeho slovo, jeho hodnocení našeho života je důležité!

Gn 25,8 I zesnul Abraham a zemřel v utěšeném stáří, stár a sytý dnů, a byl připojen k svému lidu. (175)

Gn 35,29 I zesnul Izák a zemřel a byl připojen k svému lidu, stár a sytý dnů. Jeho synové Ezau a Jákob ho pochovali. (180)

1Pa 23,1 Když David zestárl a byl sytý dnů, ustanovil za krále nad Izraelem svého syna Šalomouna.

2Pa 24,15 Jójada byl stár a sytý dnů, když zemřel. Když umíral, bylo mu sto třicet let.

Jb 42,17 I zemřel Jób stár a sytý dnů.

2. Nezáleží na tom, čeho v životě dosáhneme, ale jak využijeme to, co nám Bůh svěřil

Pán Ježíš v jednom podobenství hovořil o služebnících, kterým jejich pán, když odjížděl na dalekou cestu svěřil svůj majetek, aby s ním hospodařili. Když se vrátil, zavolal si je, aby mu dali vyúčtování. Dva z nich pánův majetek dobře investovali a vydělali mu peníze. Třetí peníze uschoval a vrátil mu přesně stejný obnos, který mu Pán svěřil. Hodnocení jejich Pána bylo následovné:

Mt 25,21 Jeho pán mu odpověděl: 'Správně, služebníku dobrý a věrný, nad málem jsi byl věrný, ustanovím tě nad mnohým; vejdi a raduj se u svého pána.'

Mt 25,26 Jeho pán mu odpověděl: 'Služebníku špatný a líný, věděl jsi, že žnu, kde jsem nezasel, a sbírám, kde jsem nerozsypal... A toho neužitečného služebníka uvrhněte ven do temnot; tam bude pláč a skřípění zubů.'

Každému z nás dal Bůh nějaké dary, nadání, schopnosti. My se často srovnáváme s druhými, ale to přeci nejde. Nemohu se srovnávat s nejlepšími sportovci jako je Jágr, nebo se Sábliková, ale ani s filosofem a spisovatelem Václavem Havlem, nebo s nejlepším houslistou všech dob Paganinym.

Dokonce se nemohu srovnávat ani se svými kolegy, kteří zde nedávno kázali: Pavel Hošek, Zdeněk Šplíchal, nebo Tomáš Holubec... - každý z nás jsme jiní. Každý dostal jiné ozdravování, každý má jinou barvu, tvar, charakter i vůni svého kvítku.

Ale v tom, co mi Bůh dal, v tom být věrný! Využít, co mi Bůh svěřil.

To je to nádherné, že Bůh od nás nebudě chtít něco, na co jsme nemohli dosáhnout. K čemu nás neuschopnil. On touží potom, abychom využili ten dar, který nám dal.

Krásně o tom hovoří Pavel, když nám říká, že každý z nás má jiný úkol, jiné obdarování...

1K 3,5-7 Kdo je vlastně Apollos? A kdo je Pavel? Služebníci, kteří vás přivedli k víře, každý tak, jak mu dal Pán. Já jsem zasadil, Apollos zaléval, ale Bůh dal vzrůst; a tak nic neznamena ten, kdo sází, ani kdo zalévá, nýbrž Bůh, který dává vzrůst.

Nejde o to se porovnávat, ani si konkurovat, ale doplňovat. To bývá nešvar v církvi – když se jeden druhého snaží trumfnout, jeden druhému něco dokazovat, vyvyšovat se, chlubit, předhánět... To je plevel a ne nádherný květ stvořená stvořitelem.

1P 4,10-11 Každý ať slouží druhým tím darem milosti, který přijal; tak budete dobrými správci milosti Boží v její rozmanitosti. Kdo káže, ať zvěstuje slovo Boží. Kdo slouží, ať to činí ze síly, kterou dává Bůh - tak aby se všechno dělo k oslavě Boží skrze Ježíše Krista. Jemu buď sláva i moc na věky věků. Amen.

(a to je to třetí...)

3. Nezáleží na tom, čeho v životě dosáhneme, ale jaký motiv nás k tomu vedl

Aby se všechno dělo k oslavě Boží, skrze Ježíše Krista!

Pokud chci vyniknout já, pokud chci na sebe ukázat, pokud chci všechny květiny okolo sebe zastínit, pak ničím to, co Bůh stvořil.

Víte, co je to „Bolševník velkolepý“ – rostlina původem z Asie, vysoká až 5 metrů, která se dostala mimo jiné i do naší země. Je to invazní druh rostliny, ničí původní ekosystémy, a dokonce je nebezpečná pro člověka, protože způsobuje vyrážky a puchýře. Kam se dostane Bolševník, tam umírá krása pestré louky. A vyhubit ho je velice nesnadné.

Pokud chci vyniknout já, stávám se Bolševníkem – a možná ten název „velkolepý“ je tak trochu ironie. Zjistíme často, že mnoho velkolepých osobností v lidských i v církevních dějinách nakonec přinesli zkázu a ne požehnání. Kdykoliv chce člověk zazářit, ukázat na sebe, vyniknout, místo aby byl odrazem Boží slávy, vzniká problém.

Chtějme dělat veliké věci, ale pro Ježíše, pro slávu Bohu!

Ať, když se lidé na nás podívají řeknou? ten jejich Bůh je veliký!

Jako tři mladí muži, které Nabúkednesar vhodil do ohnivé pece, byli to lidé skromní, poctiví, věrní a neochvějní ve své důvěře v Hospodina. Když je Bůh zachránil, král Nebúkadnesar se sklonil ne před nimi, ale před Bohem, který je z ohnivé pece vysvobodil! Ne oni byli hrdinové, ale Bůh!

Jestliže motivem našeho jednání je oslavit Krista, pak jsme tou nejkrásnější květinou na rozkvetlé louce! Možná nepatrný kvítek, ale tak nádherný, že se až srdce zachvěje při pohledu na něj.

Zažili jste to, že při prvním pohledu na rozkvetlou loku Vás zaujaly Vlčí máky, kopretiny, možná nějaká bledule... ale pak při bližším pohledu jste narazili třeba na rozkvétající šťovík, nebo na nějaký jiný malinký kvítek, který Vás nadchl svou jednoduchostí a krásou.

Možná jsme malinkými kvítky, ale jestli to co děláme, jak žijeme, jak přemýšlíme, jak přistupujeme k lidem je vedeno touhou oslavit Krista, pak je to ten správný postoj, pak naše květinka splnila ten nejdůležitější úkol daný mu Stvořitelem.

Jak rozkvést a jak udržet květ?

Rozkvést – to je dílo Ježíše!

Znovuzrození! Z Božího slova, evangelia,

1P 1,23 Vždyť jste se znovu narodili, nikoli z pomíjitelného semene, nýbrž z nepomíjitelného, skrze živé a věčné slovo Boží.

24 Neboť všichni lidé jako tráva a všechna jejich krása jako květ trávy. Uschne tráva, květ opadne, ale slovo Hospodinovo zůstává na věky' -

25 to je to slovo, které vám bylo zvěstováno v evangeliu.

Udržet květ je dílo Ducha svatého!

Ř 8,8 Ti, kdo žijí jen z vlastních sil, nemohou se líbit Bohu.

9 Vy však nejste živi ze své síly, ale z moci Ducha, jestliže ve vás Boží Duch přebývá. Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho.

Ga 5,22 Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, 23 tichost a sebeovládání. Proti tomu se zákon neobrací.

24 Ti, kteří náležejí Kristu Ježíši, ukřižovali sami sebe se svými vášněmi a sklony.

25 Jsme-li živi Božím Duchem, dejme se Duchem také řídit.

26 Nehledejme prázdnou slávu, nebudme jeden k druhému vyzývaví, nezávidme jeden druhému.

Ga 6,7 Neklamte se, Bohu se nikdo nebude posmívat. Co člověk zaseje, to také sklídí.

8 Kdo zasévá pro své sobectví, sklídí zánik, kdo však zasévá pro Ducha, sklídí život věčný.

9 V konání dobra neumdlévejme; neochabneme-li, budeme sklízet v ustanovený čas.

10 A tak dokud je čas, číňme dobře všem, nejvíce však těm, kteří patří do rodiny víry.

Církev by měla být nádherná louka kvítek vedle kvítku!

Jsme takovou církví?